

en Pengesum udbetalt, saa faar han 25 Dollars, men slet ingen Beklædningsgenstande, men man tager hans Uniform fra ham. Det koster 42 Dollars at blive befordret hjem! Hvis han endelig naar at komme herhjem, saa kan han henvende sig til den vestindiske Rekruttering; der kan han blive hjulpen, det vil sige, der faar han udbetalt en Dusør paa.— 10 Kr! Naar Manden har tjent i 6 Aar, glemst sit Haandværk, er bleven vant til et andet Klima, delvis har ødelagt sin Helbred, er bragt ud af sine Forhold i et og alt og kommer tilbage her, saa smider Staten en ussel Tikroneseddél til ham, og saa ere de to Parter hinanden kvit. Hvis en Mand bliver Invalid derovre, saa kan han, hedder det, naar han er bleven uskikket til Arbejde, efter Ansøgning derom forvente en Understøttelse, der i Reglen bevilges paa 3 Aar. Der staar ikke noget om, hvor stor den er, men at den ikke er synderlig stor, kan man slutte deraf, at, hvis en Mand har tjent i 12 Aar, tilstaas der ham en Pension paa 48 Kr., og hvis han har tjent i 18 Aar, faar han en Pension af 72 Kr. om Aaret. Efter 6 Aars Forløb faar han jo rimeligvis endnu mindre end de 48 Kr. om Aaret. Og saa faar Manden vel oven i Købet ikke denne Pension, hvis han er bleven slaaet til Invalid ved Rotting, dette lille, hyggelige, nationale Instrument, som maa være et Produkt af vor hjemlige Industri, efter som det kun har et hjemligt Afsætningsmarked. Det kunde i Grunden være interessant at faa oplyst, hvem der laver disse smukke smaa Instrumenter. De anvendes kun paa de danske Soldater i Vestindien. Ingen anden civiliseret Nation anvender Rotting, hverken paa hvervede eller værnepligtige; det gør hverken Tyskland, Frankrig, England eller Sverige. Siden 1881 har man ikke anvendt Rotting i nogen civiliseret Nation enten paa hvervede eller værnepligtige Soldater, undtagen paa de danske Soldater paa de dansk-vestindiske Øer. Det er saa meget mere urimeligt, at disse Mennesker behandles paa den Maade, som de flere Gange have gjort overordentlig værdifuld Tjeneste. Jeg skal minde om den ganske overordentlig dygtige og modige Tjeneste, de gjorde under Oprøret paa St. Croix i 1878, og at det ikke er længere siden end 1892, at Forholdene vare saadanne paa St. Thomas, at man maatte udlevere skarpladte Patroner til Garnisonen, fordi de større Plantageejere og handlende havde fundet paa at betale den sorte Befolkning med mexikanske Dollars i Stedet for danske, hvilket

betød, at Modtageren kun fik 70 pCt. af den Værdi, der var angivet. Dette vilde den sorte Befolkning ikke finde sig i, og der var da ved at udbrøde meget alvorlige Forviklinger. Den meget svage hvide Befolkning stod over for den langt stærkere og talrigere sorte Befolkning, og Forholdet var saadant, at man maatte udlevere hver Soldat 10 skarpladte Patroner og lade dem patruillere paa Gaden om Natten, og i mange Nætter kom de ikke af Tøjet. Man maatte lægge Vægt paa, at Soldaterne vare Folk, som man kunde stole paa, og de have vist den Gang som tidligere, at de vare gode danske Soldater. Det er derfor urimeligt for deres Vedkommende at opretholde en barbarisk og forældet Lov, saa meget mere som der overhovedet ikke kan paavises nogen som helst Grund til for de ganske faa Mennesker, som ere udsendte dertil, at lade gælde en anden Ret, end der gælder herhjemme. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister vil drage Omsorg for, at dette Forhold bliver rettet.

Finansministeren (Hørring): Den Forespørgsel, der er rettet til mig, gaar jo ud paa: „Vil Finansministeren træffe Foranstaltninger til Indførelse af tidssvarende Straffebestemmelser for den dansk-vestindiske Hærstyrke?“ Denne Forespørgsel skal jeg besvare bekræftende. Jeg skal hertil føje, at Spørgsmaalet om Forandring af Straffebestemmelserne for den vestindiske Hærstyrke allerede er rejst i Maj Maaned forrige Aar af Autoriteterne ovre paa Øerne, af Guvernøren. Der er indhentet Erklæringer fra vedkommende militære Autoriteter samt Overdommeren, og Sagen er derefter forelagt for Finansministeren i Efteraaret. Finansministeren har derefter indhentet Erklæringer fra Generalauditøren, og Materialet er saaledes samlet nu til, at man i alt Fald foreløbig kan tage Bestemmelse i denne Sag og bringe den videre til Afslutning. De Erklæringer, der ere fremkomne i Sagen fra Autoriteterne ovre i Vestindien, samstemme alle i Ønsket om Afskaffelse af Straf med Rotting, og hvad dermed staar i Forbindelse, Nedsættelse i de meniges 2den Klasse og ligeledes af Straf med Krumslutning. Jeg tror, at jeg hermed allerede fyldestgørende har besvaret Forespørgslen saaledes, som den foreligger, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvad den ærede Forespørger fremdrog angaaende de paa dette Omraade nugældende Strafferegler, med Hensyn til hvilke han gav en Fremstilling, der havde, forekommer det mig, en noget